

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. R.
przeciwko A. S., Ł. S., M. G. i P. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 maja 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 czerwca 2012 r.,

I. odrzuca skargę kasacyjną;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego P. S. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powód T. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 czerwca 2012 r. wydanego w sprawie o zapłatę, opierając skargę na podstawie naruszenia art. 233 k.p.c. „przez dowolną, wbrew jednoznacznym zapisom umów i innych przepisów prawa, interpretacje tych umów i przepisów i bezzasadne stwierdzenie, iż postanowienia umowy dzierżawy z 30 czerwca 2008 r. nie były systematycznie naruszane przez wydzierżawiających członków rodziny S. w stopniu uniemożliwiającym ich racjonalną realizację”. W uzupełnieniu skargi powód wskazał, że art. 233 k.p.c. został przez Sądy obu instancji naruszony „podczas zbierania materiału dowodowego i jego oceniania”.

W odpowiedzi na skargę P. S. wniósł o jej odrzucenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Jak wyraźnie wynika z zakazu przewidzianego w art. 398³ § 3 k.p.c., podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów. Wprawdzie ustawodawca nie skonkretyzował przepisów prawa procesowego, których naruszenie nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że do przepisów takich należy zaliczyć art. 233 § 1 k.p.c. jako bezpośrednio odnoszący się do takiej oceny (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 356/08, niepubl. i z dnia 15 maja 2009 r., III CSK 338/08, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, niepubl.). Ponieważ jedyna postawa skargi kasacyjnej została przez powoda wypełniona zarzutem naruszenia wyłącznie tego przepisu (choć skarżący nie wskazał paragrafu pierwszego art. 233 k.p.c., na taką jego intencję wskazuje treść uzasadnienia skargi), należało uznać, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Oznaczało to, że skarga jest dotknięta nieusuwalnym brakiem jednego z zasadniczych elementów konstrukcyjnych, który zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna bezwzględnie zawierać. Wada ta czyni skargę niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.) i uzasadnia to jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.